

– dat zou overigens pas later blijken.

Van het kabinet als geheel bestond bijna de helft (zeven van de vijftien leden) uit ministers die aanhangers waren van de denkbeelden van de SDAP of van de Nederlandse Volksbeweging en de sterkte van deze groep werd geaccentueerd door het feit dat zij zowel de minister-president (Schermerhorn) als de vice-minister-president (Drees) had geleverd. Sterker nog: Koos Vorrink, de uit het concentratiekamp Sachsenhausen teruggekeerde voorzitter van de SDAP, werd als regerings-gemachtigde in algemene dienst aan Schermerhorn toegevoegd alsook de SDAP'er Brugmans, onder wie de Regeringsvoorlichtingsdienst kwam te ressorteren – hem werd evenwel in SDAP-kringen verweten dat hij in de zomer van '40, toen hij voorzitter was van het Instituut voor Arbeidersontwikkeling, aanvankelijk onvoldoende weerstand had geboden aan het gelijkshakelingsstreven van Rost van Tonningen.

Met uitzondering van Meijnen die toen Oorlog nog niet had aanvaard, kwamen degenen die Schermerhorn en Drees in hun kabinet wilden opnemen, op 21 juni voor het eerst samen in Schermerhorns woning te Delft. Zij pleegden meer dan vier uur overleg – het kwam er de formateurs vooral op aan dat de oplossing die zij voor het noodparlement hadden gevonden, door een ieder zou worden aanvaard. De Booy vond die oplossing nogal gekunsteld maar er was geen betere. Zo leek alles in kannen en kruiken en kon men zich opmaken voor beëdiging door de koningin (die inmiddels 'Anneville' had verlaten en zich in het paleis Het Loo bevond), toen opeens uit Maastricht bericht kwam dat daar deining zou ontstaan, als Michiels van Kessenich minister werd. Deze had nl. op 10 mei '40, enkele uren nadat de *Wehrmacht* Maastricht had bezet, onder Duitse pressie een groep vooraanstaande burgers aangewezen die als gijzelaars met hun leven borg zouden staan voor het correcte gedrag van de Maastrichtenaren. Er was die gijzelaars geen haar gekrenkt maar enkelen hunner waren het gebeurde als een ernstige beleidsfout van Michiels blijven zien, die zich overigens nadien uitstekend had gedragen. Kon hij dan nu het departement gaan beheren waar de gehele zuivering van het overheidspersoneel onder ressorteerde? Gemeend werd van niet en bij dat oordeel sloten de twee formateurs zich aan. Er werd een vliegtuigje naar Maastricht gezonden om Michiels op te halen – aan deze deelde Schermerhorn in een nachtelijk gesprek mee dat zijn benoeming niet kon doorgaan. Wie moest dan nu Binnenlandse Zaken krijgen? Er werd een beroep gedaan op Beel. Drees voelde niet veel voor hem (hij had in oktober '44 het z.g. Eindhovens adres ondertekend waarin tamelijk autoritaire denkbeelden waren ontvouwd) maar gaf zijn bezwa-